

ת"ד 5069/10/11 - מדינת ישראל נגד יצחק יוסטר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 5069-10-11 מדינת ישראל נ' יוסטר
תיק חיצוני: 848/2011

בפני	כב' השופט דן סעדון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יצחק יוסטר

החלטה

הנאשם זכאי מחמת הספק.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש וכן אי מתן זכות קדימה להולך רגל על מעבר חצייה. על פי האמור בכתב האישום נהג הנאשם ברחוב ארלוזורוב ת"א ממערב למזרח אל הצומת עם רחוב דרך נמיר. סמוך לצומת, על דרך נמיר, מסומן מעבר חצייה להולכי רגל. אותה שעה חצתה הולכת רגל ילידת 1969 את הכביש במעבר החצייה בחסות אור ירוק המשותף להולכי הרגל ולכלי רכב. הנאשם לא שם לב לדרך, פגע בהולכת הרגל וגרם לה חבלות של ממש (שבר ברגל).

2. במסגרת פרשת התביעה העיד השוטר ירמי לימור שהגיע בעקבות דיווח על התאונה אל זירת האירוע (להלן: "השוטר"). כן העידו הולכת הרגל ואימה שהיו יחד בעת האירוע. בנוסף, העיד בוחן התנועה מר שפיגלר. השוטר ציין בדוח הפעולה אותו ערך [ת/1] כי העריך מרחק של 20 מ' בין קו הצומת למקום בו נמצא רכב הנאשם עומד לאחר התאונה. בעדותו בבית המשפט ציין השוטר כי ערך מדידה מדויקת יותר באמצעות אבני שפה ומצא מרחק של 11 מ' בין קו הצומת לרכבו של הנאשם. השוטר שלל אפשרות כי המרחק האמור נמדד לאחר הזזת רכב הנאשם ממקומו לאחר התאונה.

3. אימה של הולכת הרגל העידה כי ראתה אור ירוק להולכי רגל והחלה לחצות את הכביש במעבר החצייה.

לדבריה, לא היה ידוע לה מיקומה של הולכת הרגל ביחס אליה בעת החצייה. עם זאת, ציינה העדה כי הפגיעה בהולכת הרגל הייתה בתחילת מעבר החצייה (ע' 6 ש' 19). בעדותה בבית המשפט טענה כי ראתה את רכבו של הנאשם נוסע במהירות אך כאשר נשאלה מדוע לא ציינה את דבר הנסיעה המהירה בחקירת המשטרה אמרה כי בעת גביית עדותה במשטרה היו במקום אנשים שהפריעו לגביית ההודעה (ע' 7 ש' 6-7). עדת תביעה זו ציינה כי אינה יכולה לומר אם הולכת הרגל חצתה את הכביש על מעבר החצייה (ע' 7 ש' 11-12).

4. הולכת הרגל טענה בעדותה כי חצתה את הכביש בחסות אור ירוק להולכי רגל אך השיבה תשובות סותרות לשאלה אם חצתה את הכביש על מעבר החצייה. במקום אחד בעדותה בבית המשפט אמרה הולכת הרגל כי חצתה "40 ס"מ לצדו של מעבר החצייה" אך בחקירתה הנגדית שינתה גרסתה וטענה כי חצתה את הכביש על מעבר החצייה ובלשונה: "איך אני יכולה לא לעבור במעבר חצייה. כולם הולכים במעבר חצייה. אני לא יכולה ללכת באמצע הכביש" (ע' 9 ש' 8-9). לגרסת הולכת הרגל אירעה התאונה כך: אימה ירדה לכביש והחלה בחצייתו. הולכת הרגל הבחינה כי רכב הנאשם מתקרב וחששה לשלום אימה. על כן היא ירדה לכביש וביקשה לסמן לנאשם לעצור את רכבו על מנת למנוע פגיעה באימה ותוך כדי כך נפגעה בעצמה. הולכת הרגל שללה אפשרות כי קפצה על רכב הנאשם ונתקלה בו ועל כן נחבלה.

5. בוחן התנועה רועי שפיגלר ציין כי הגיע לזירת התאונה לאחר חלוף זמן ממועד התאונה. לטענתו, אין ברשותו נתונים אובייקטיביים מן הזירה בנוגע למהירות רכב הנאשם ונקודת האימפקט ועל כן לא היה יכול גם לערוך שחזור של האירוע (ע' 12 ש' 8-10). לדברי הבוחן, ניתן לקבוע על בסיס העדויות שהונחו בפניו כי מדובר בתאונה "שנגרמה באזור מעבר החצייה" (ע' 12 ש' 26-29).

6. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ואינג' גדי ויסמן - מומחה מטעמו. הנאשם טען כי עצר רכבו במעבר החצייה על מנת לאפשר להולך רגל ולרוכב אופניים לחצות את הכביש אך לאחר שסיים לצלוח את מעבר החצייה הגיחו הולכת הרגל ואימה מימינו בריצה ונתקבלו במראה הימנית בחלון ימין של רכבו. הנאשם טען כי האירוע כולו אירע בהפתעה גמורה וטרם שהיה סיפק בידו למנוע את התאונה (ע' 15 ש' 16-20). הנאשם הוסיף, כי הולכת הרגל ואימה היו צמודות זו לזו בעת שנתקבלו ברכבו (ע' 19 ש' 25 וש' 28-29). מומחה ההגנה קבע על בסיס הודעת הנאשם במשטרה כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת (ע' 24 ש' 23-24 וע' 24 ש' 27-28).

דין והכרעה

7. לאחר שמיעת העדויות ועיון במסמכים שהוגשו בתיק הגעתי לכלל מסקנה כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק מן העבירות המיוחסות לו. ואלה טעמי ההכרעה אשר יפורטו - לצורכי הנוחות - בהתאם לעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה

8. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות את הכביש בבטחה על מעבר החצייה בניגוד לתקנה 67א לתקנות התעבורה. אחד מיסודותיה של עבירה זו הוא קיומה של חצייה על גבי מעבר חצייה. בנסיבותיו של מקרה זה לא שוכנעתי במידת השכנוע הנדרשת בפלילים כי הולכת הרגל אכן חצתה את הכביש על מעבר החצייה בעת האירוע. אלה טעמי: **ראשית**, וכפי שצוין לעיל, הולכת הרגל סתרה את עצמה בנקודה זו בעת שהעידה במקום אחד בעדותה כי חצתה שלא על מעבר החצייה אלא **"40 ס"מ לצדו של מעבר החצייה.."** (ע' 8 ש' 14). מאידך טענה כי חצתה את הכביש על מעבר החצייה (**"איך אני יכולה לא לעבור במעבר חצייה. כולם הולכים במעבר חצייה. אני לא יכולה ללכת באמצע הכביש"** (ע' 9 ש' 8-9)). הנאשם טען כבר במסגרת ההודעה שנמסרה על תאונת הדרכים, כי התאונה לא הייתה על מעבר החצייה. על גרסה זו חזר הנאשם הן בהודעה במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. גרסתו לא נסתרה. כמו כן, וכפי שצוין, אימה של הולכת הרגל שהייתה עמה בעת התאונה אינה יכולה לסייע בנקודה זו שכן לדבריה לא ראתה היכן חצתה הולכת הרגל את הכביש (ע' 7 ש' 11-12). בשים לב לסתירה בגרסת הולכת הרגל, לגרסתו העקבית של הנאשם בנקודה זו ולכך שבמסגרת דוח הבוחן לא נקבעו ממצאים אובייקטיביים בעניין זה - והא ראיה שהבוחן עצמו אומר כי לאור החומר המונח לפניו כל שניתן לקבוע הוא כי התאונה הייתה "באזור" מעבר החצייה - סבורני כי לא ניתן לקבוע במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים כי הולכת הרגל אכן חצתה את הכביש במעבר החצייה בעת התאונה. משכך, מצאתי לזכות את הנאשם מן העבירה של אי מתן זכות קדימה להולך רגל על מעבר החצייה.

נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש

9. המאשימה מייחסת לנאשם עבירה של נהיגה בקלות ראש שגרמה חבלות של ממש. אין חולק על קיומן של חבלות של ממש במקרה זה (שבר). יחד עם זאת, ראוי לבחון האם עלה בידי המאשימה להוכיח כי החבלות שנגרמו להולכת הרגל נגרמו לה עקב רשלנותו של הנאשם שתוארה בכתב האישום כאי מתן תשומת לב למתרחש בדרך. על מנת להשיב לשאלה זו ראוי לבחון 2 תרחישים שונים בנוגע לאופן קרות התאונה. תרחיש עובדתי אחד העלה הנאשם. את התרחיש העובדתי השני העלתה הולכת הרגל. למעשה, נכון יהיה לומר כי טענת המאשימה לרשלנות הנאשם מבוססת על התרחיש העובדתי לתאונה אותו הציגה הולכת הרגל. להלן אדון בתרחישים אלה לפי סדר הצגתם לעיל.

גרסת הנאשם - קפיצה של הולכת הרגל ואימה יחד על רכבו

10. כאמור, גרסת הנאשם היא כי בשעה שנהג רכבו, קפצו הולכת הרגל ואימה על רכבו במפתיע וכתוצאה מכך נפגעה הולכת הרגל. בחינת מכלול הראיות בתיק זה אינה מאפשרת לי ליתן אמון בגרסה זו וזאת מן הטעמים הבאים: כפי שצוין, גרסת הנאשם הייתה כי הולכת הרגל ואימה קפצו יחד - בהיותן צמודות זו לזו - על רכבו והתנגשו בו ("שתייה התנגשו בי מצד ימין... ע' 19 ש' 28-29). הנאשם עומת בחקירה נגדית עם השאלה כיצד ניתן להסביר, לאור התרחיש שהציג, כי רק הולכת הרגל נחבלה חבלה של ממש בעוד שלאימה לא אירע דבר. הנאשם לא נתן תשובה מניחה את הדעת לשאלה זו. על כך יש להוסיף כי הנאשם מסר גרסאות שונות וסותרות בנוגע לאשר ראו עיניו בנוגע להולכת הרגל ואימה עובר לתאונה. במקום אחד בעדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי ראה את הולכת הרגל ואימה "רצות על הכביש, שנייה לפני הפגיעה" (ע' 17 ש' 22 וש' 32-33 ו- 38-39 להודעת הנאשם במשטרה). לעומת זאת, לפי הגרסה שמסר הנאשם לשוטר אמר הנאשם "לא הבחנתי בהן קודם". הסתירה בין הגרסאות היא ברורה: אם הנאשם לא ראה את הולכת הרגל ואימה לפני התאונה - כיצד היה יכול לראותן "שנייה לפני התאונה". כמו כן, אם אכן לא ראה את הולכת הרגל ואימה כפי שטען בפני השוטר - כיצד עלה בידו להבחין כי הולכת הרגל ואימה "רצות על הכביש"? הנאשם לא סיפק תשובה לתהייה זו.

11. נוכח כל האמור, לא מצאתי ליתן אמון בגרסת הנאשם בנוגע לאופן התרחשות התאונה. בנפול גרסת הנאשם באשר לאופן התרחשות התאונה נשמט הבסיס גם לחוות הדעת שהוגשה מטעם ההגנה המבוססת על גרסת הנאשם שנדחתה כאמור.

גרסת הולכת הרגל - ירידה לכביש לצורך עצירת רכב הנאשם

12. על פי גרסת הולכת הרגל, הנתמכת באופן חלקי גם בגרסת אימה, ירדה אימה תחילה לכביש והחלה לחצות. הולכת הרגל הבחינה ברכב הנאשם מתקרב וחששה לשלום אימה ועל כן היא ירדה מן המדרכה אל הכביש וסימנה לרכב הנאשם לעצור ("... אז למרות שאימא שלי הייתה לפני אני ירדתי לכביש וסימנתי עם היד שלי "עצור"). שמעתי את עדות הולכת הרגל ואני מאמין לה כי אכן כך היה. גרסה זו יש בה כדי לתת הסבר סביר - בניגוד להסברו של הנאשם - לשאלה כיצד אירע שבעוד שהולכת הרגל נחבלה חבלות של ממש, לא קרה דבר לאימה. כמו כן, חלקים מסוימים בגרסה זו של הולכת הרגל כמו כניסתה של אימה לכביש לפני הולכת הרגל, נתמכים גם בגרסת האם. לפיכך, אני מוצא ליתן אמון בגרסת הולכת הרגל בנוגע לקרות התאונה.

האם ניתן לייחס לנאשם עבירה של נהיגה בקלות ראש נוכח גרסת הולכת הרגל?

13. כאמור, לא ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת כי הולכת הרגל ירדה אל מעבר החצייה ולא אל הכביש הסמוך לו. ירידה אל מעבר החצייה הייתה מטילה על הנאשם חובת זהירות מוגברת בהיות מעבר החצייה "מבצרו של הולך הרגל" (ע"פ 558/97 מלניק נ' מ"י וע"פ 935/00 שטרייזנט נ' מ"י). אולם גם ירידתה של הולכת הרגל לכביש סמוך למעבר החצייה אינה משחררת את הנאשם מאחריותו כלפי הולכת הרגל. חובת זהירות זו - מושגית וקונקרטית - שרירה וקיימת גם מקום בו הולך רגל אינו חוצה את הכביש על מעבר החצייה. למעשה, חובת זהירות זו קיימת כל אימת "שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או רכוש" (רע"פ 4180/07 גאוי נ' מדינת ישראל (מיום 15.7.07)). בהקשר לדיון זה נפסק כהלכה כי "האטת מהירות לפני מעבר חצייה צריכה הייתה להימשך גם אחריו, כשהנוהג ברכב צריך לקחת בחשבון גם רשלנות של הולך הרגל..". (ע"פ (חי') 896/06 גאוי נ' מדינת ישראל (מיום 12.4.07)). בהיבט הקונקרטי של חובת הזהירות ניתן לומר כי מחומר הראיות עולה כי אזור התאונה היה מואר היטב. הנאשם הכיר את האזור וידע גם על נטייתם של הולכי רגל לא לחצות על פסי מעבר החצייה אלא במרחק זה או אחר מפסי מעבר החצייה. הנאשם ידע גם כי האור הירוק ברמזור משותף לכלי רכב ולהולכי רגל. עם זאת, קיומן של חובת זהירות מושגית וקונקרטית וגרימת נזק אין בהן די לצורך הטלת אחריות. על המאשימה להוכיח כי הנאשם הפר את חובת הזהירות וכי הפרה זו היא שגרמה לתאונה. יסוד זה לא הוכח כנדרש בנסיבות מקרה זה ואבהיר: הוכח כי הולכת הרגל ירדה לכביש והייתה על הפס הראשון של מעבר החצייה בעת שניסתה לסמן לנאשם לעצור את רכבו (ע' 7 ש' 25-26). משמע, לא ניתן ללמוד מן המרחק שעברה הולכת הרגל על הכביש דבר לעניין משך שהייתה בכביש ולא ידוע למעשה כמה זמן שהתה בכביש עד שנפגעה. לא ברור מה היה המרחק בינה לבין רכב הנאשם לבינה בעת שהנאשם היה יכול להבחין בה לראשונה. גם לא ברור מה הייתה מהירות נסיעתו של הנאשם. גרסתה של אם הולכת הרגל על כך שרכב הנאשם נסע במהירות היא גרסה כבושה אשר ההסבר שניתן לה אינו סביר כלל ועיקר. כמו כן, הנאשם העיד כי נסע במהירות של בין 5 קמ"ש ל - 10 קמ"ש. מדובר בהערכה ולא במדידה מדויקת כאשר ראוי לזכור כי לנאשם אינטרס להראות כי נסע בזהירות המרבית. כך או כך, אין בחומר הראיות כל ממצא אובייקטיבי אודות מהירות הנסיעה. לאור החללים האמורים במסכת הראיות הדרושה להכרעה בשאלת רשלנותו של הנאשם, לא ברור אם אי שימת הלב והפגיעה בהולכת הרגל היו על רקע יכולתו של הנאשם להבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל ולנקוט אמצעים על מנת להימנע מפגיעה או שמא היה הדבר בנסיבות בהן חרף נקיטת כל אמצעי הזהירות המתחייבים מתנאי הדרך על ידי הנאשם, לא היה הנאשם יכול להימנע מפגיעה בהולכת הרגל. על רקע כל האמור לא הוכח כנדרש מרכיב "קלות הראש" או הרשלנות בעבירה של נהיגה בקלות ראש. משכך, מצאתי לזכות את הנאשם גם מעבירה זו.

14. סיכומם של דברים: לאור כל האמור אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מן העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ה, 19 אפריל 2015, בהעדר
הצדדים.